

SUDEN AIKA ^{2/2005}

Suden Aika 2/2005

Pääkirjoitus: Luonnonsuojelija kehäkolmosen takaa Mervi Koskela.....	2
Rautaisannos suurpetoasiaa suisymposiumissa Anu Salminen.....	3
Resurssit ruotsin malliin Anu Salminen.....	4
Oidipus ja ruotsin sudet Anu Slaminen.....	5
Suden esteettinen arvo Leena Vilkkä.....	7
Susihiihto Kuhmossa 7.-10.4.2005 Aki Erkkilä kuvat: Katri Houtbeckers.....	9
Jäsenkysely.....	11
Ajankohtaista.....	12
Sudet ja muut suurpedot Suomessa -seminaari.....	13

Suden Aika on Luonto-Liiton susiryhmän jäsenlehti, joka ilmestyy 4 kertaa vuodessa ja lähetetään suoraan jäsenille.

Susiryhmän puheenjohtaja:
Mervi Koskela
mervi.koskela@kolumbus.fi
p. 050 336 8400
Susiryhmän työntekijä:
Anu Salminen
anusalmi@cc.joensuu.fi sekä
anu.salminen@luontoliitto.fi
p. 050 - 536 1024

Suden aika 3/2005
jutut ja kuvat osoitteeseen:
Jenni Miettunen
Toivoniementie 290,
99910 Kaamanen.
jenni.miettunen@luukku.com

Jäsenmaksut:
köyhät / 5 €
rikkaat / 10 €
todella rikkaat / 10+ €
Maksu susiryhmän tilille:
218518 - 153042 (viite 1070)
Huom! Emme tarkasta jäsenmaksujen viestikoahtia, joten pankin kautta ei yhteystiedot tai nimet välity meille!

Yhteystiedot tai vanhojen jäsenten kohdalla nimi tulee lähettää osoitteeseen susiryhmä@luontoliitto.fi tai Susiryhmä/Luonto-Liitto, Annankatu 26 A
00100 Helsinki.

Kansi:
Lea Kettunen

Pääkirjoitus

Luonnonsuojelija kehäkolmosen takaa

Kainuu on hyvä paikka asua. Ja miksei olisi-kin, kun kerran viihdyn perukassa. Luontoa ympärillä, sellaista rauhaa, jonka jälkeen pääkaupungin hälinä tuntuu ahdistavalta. Muuttaessani pääkaupunkiseudulta maakuntaan astuin yli rajan, jonka jälkeen olen landelta, maalainen heinähatussa ja lantsareissaan. En kehäkolmosen sisäpuolella asuva kaupunkilainen, joka plyysohvaltaan istuen haluaisi suojella lopun Suomea. Ja samalla tehdä lopun kaikesta elinkeinoharjoittamisesta maaseudulla. Niin kuin se yleinen ja loppuunkulunut kärjistys sanoo.

Sudet asuvat maakunnissa, sudensuojelijat kaupungissa. Pelaamme siis mielikuvilla, luuloilla. Tulevaisuudessa hämmöittää se aika, kun perukan örmytkin tietävät että kehäkolmosella ei ole mitään tekemistä luonnonsuojelun kanssa. Epäilen toki, osaisinko itse ajatella globaalisti, jollen olisi asunut ja opiskellut yliopistokaupungissa. Ympäristövastuullisuuden ohjenuoraksi sopii edelleen, että ajatteleminen laajasti koko maailman tasolla, mutta toimimme paikallisesti. Toimintaa tarvitaan siis ympäri Suomen, ja siitä

Susiryhmän aitatalkoot, petolähettiläskoulutukset, petoillat ym. ovat loistavana osoituksena.

Vapaamatkustaminen - kuten omatuntomme sanoo - ei ole sallittua ilmansaaste päästöjen suhteen, eikä se ole sitä sudensuojelussakaan. Me harvaan asuttujen maakuntien immeiset ehkä saamme suuremman osuuden suurpetojen aiheuttamista vahingoista, mutta samalla myös vastuun näiden lajien säilyttämisestä. Emmekö tekisi sitä ylpeinä: meillä on sellaista, mitä muualla ei ole.

Kiitos edeltäjälleni Outi Ovaskaiselle sitoutumisesta ja tiennäyttämisestä Susiryhmän välittävänä ja osaavana puheenjohtajana. Työsi ei ole mennyt hukkaan! (Tai siis on).

Mervi Koskela
Susiryhmän puheenjohtaja

RAUTAISANNOS

Osaallistuin
maaliskuun
alussa Jämt-
lannissa järjes-

SUURPETOASIAA

tettyyn susisymposiumiin
Susiryhmän edustajana.
Matka oli todella antoisa
ja jo kotimatalla junassa
Ruotsin halki aloin miet-

SUSISYMPIOSIUMISSA

tiä mahdollisuuksia järjestää ensi vuonna ryhmäretki tapahtumaan. Siitä saa paljon irti jokainen suurpetoasioista kiinnostunut, olipa sitten kansalaisjärjestötoimija, tutkija, opiskelija tai vaikkapa metsästäjä. Ainoa edellytys täysimääräiseen nautintoon on kylä se, että osaa edes auttavasti ruotsia. Tapahtuman pääkieli on nimittäin ruotsi, jota puhujista riippuen täydennetään norjalla ja vähäisessä määrin myös englannilla.

Tapahtuman puhujat olivat pääosin eri alojen tutkijoita ja korkeita virkamiehiä. Kuulijajoukko salissa oli sitä vastoin hyvin monenkirjava. Mukaan mahtui ilahduttavasti niin virkamiehiä kunta- ja maakuntatasolta, ympäristöviranomaisia, metsästäjiä, luonnonsuojelijoita, poronhoitajia, karjankasvattajia, erävalvoja, luontokuvaajia kuin opiskelijoitakin.

Käytännön järjestelyt paikan päällä toimivat kuin unelma. Tapahtuman pitopaikkana oli Turistiyhdistyksen tunturiasema. Ohjelmaan kuului tiukan asian lisäksi mm. ohjelmallinen illanvietto, joka päättyi tansseihin vanhassa salissa.

Kolmen pitkän päivän ajan meille kuuli-joille tarjoi-
tiin parhaita palo-
ja viimeisim-
mistä suurpeto-
ja sivuavista
tutkimustulo-
ksista ja eri-
laisista hallin-
nollisista kokei-
luista. Esillä

olivat biologisten näkökulmien lisäksi ennen kaikkea yhteiskunnalliset ulottuvuudet. Esi-
telmien väleissä käytiin yleisökeskustelua,
jota jatkettiin parhaimmillaan illanvieton
ohessa pitkälle yöhön. Tunnelma oli leppoi-
sa. Vaikka paikalla tuntui olevan edustajia
kaikista suurpetokeskustelun intressiryhmis-
tä, tavoitteena keskustelussa tuntui olevan
aidosti ajatusten vaihto ja uuden oppiminen,
ei sielujen käännytys ”leiristä toiseen”. Jään
odottamaan aikaa, jolloin Suomessakin voi-
si keskustella vaikkapa metsästäjien kanssa
kiihköttömästi susipolitiikasta keskellä yötä
vieläpä muutaman viinilasillisen nauttineena
– ystävällisessä hengessä.

Aion referoida symposiumin esitelmää parhaani mukaan niin tässä lehdessä kuin seuraavissakin Suden Ajan numeroissa. Oppia ja evästystä riittänee pitkäksikin aikaa.

Kaikki susiteemaisesta ruotsin reissusta kiinnostuneet, pysykää kuulolla, järjestetään ensi kevääksi kimpamatka Vålådaleniin. Sitä odotellessa voi vaikkapa preparta ruot-sintaitoja lueskelemalla alan kirjallisuutta på svenska tai paremman puutteessa tarttua vaikkapa Henning Mankellin dekkariin alkuperäiskielellä.

Anu Salminen

RESURSSIT

RUOTSIN MALLIIN

Kuunnellessaan esitelmää Ruotsin mallista, eli millä rahalla ja resursseilla Ruotsissa hoidetaan suurpetoasioita, ei voi olla huokaamatta kateellisena. Tai siis niin ainakin minä tein. Tässä näitä Ruotsin lukuja:

...Suurpetoinventointiin käytetään vuodessa 25 milj. sek.

...Poronhoitoalueen suurpetovahinkokorvauksiin kuluu 47,5 milj sek.

...Petovahinkokorvauksiin muualla kuin poronhoitoalueella kuluu 5 milj. sek.

...Metsästysrikosten estoon käytetään 2 milj. sek.

(1 sek=0,1108 e)

Lisäksi vahinkojen ennaltaehkäisykin on Ruotsissa suosittua, sitä ei vain jostain syystä mainittu tässä listassa.

Ruotsissa eri hallinnon aloilla ja portailla noin 70 henkilöä työskentelee suurpetokysymysten parissa.

Tällä hetkellä kotieläinvahingot eivät Ruotsissa kasva, vaikka suurpetokannat ovat vahvistumassa. Maksetuissa korvauksissa tapahtui päinvastoin 30% pudotus kaudella 2002 – 2004. Ainakin osasyyn tähän on varmasti vahinkojen ennaltaehkäisy.

Ruotsissa on vastaavia erätarkastajia kuin Suomessakin valtion mailla. Ilmeisesti ainoa suurempi ero heidän tehtävän-

kuvisaan on se, että ruotsalaiset naturbevakare-henkilöt osallistuvat myös harvinaisten lintujen rengastamiseen. Muuten he tekevät samalla tavalla erävalvontaa kuin suomalaiset kollegiansakin.

Ruotsalaisia erätarkastajia on kuitenkin moninkertainen määrä suomalaisiin verrattuna. Esimerkiksi Västerbottenin ja Jämtlannin lääneissä on kummassakin 8 erätarkastajaa. Suomessa heitä on koko maassa 9.

Anu Salminen

OIDIPUS JA RUOTSIN SUDET

Olof Liberg oli otsikoinut oma esitelmänsä varsin raflaavasti, mutta hänellä oli kyllä katettakin moiseen dramaattisuuteen. Skandinavisen susitutkimushankkeen koordinaattori Liberg kertoi susisymposiumissa tutkimustuloksista, jotka osoittavat sisäsiittoisuuden aiheuttavan nyt ja erityisesti lähitulevaisuudessa haittaa susille Ruotsissa (ja miksei myös Norjassa). Libergin mukaan susikanta on pitkällä tähtäimellä kuolemaantuomittu Skandinaviassa, ellei siihen saada tuoretta verta tai pikemminkin geenejä.

Ruotsin nykyinen susikanta polveutuu kahdesta Suomesta vaeltaneesta sudesta. Sittemmin siihen on tullut ulkopäin luultavasti vain yksi susi lisää. Jo nyt noin 10% niistä alleeleista, jotka tämä ”kolmas susi” toi mukanaan, ovat kadonneet Ruotsista.

Pieni ja hyvin tunnettu susikanta on ollut tässä tapauksessa etu tutkimukselle, sillä siinä on ollut mahdollista selvittää joka ikisen suden sukulaisuussuhteet ja laskea edelleen sisäsiittoaaste. Matemaattisen mallin avulla tutkijat ovat voineet myös ennustaa, millä nopeudella skandinavinen susikanta taantuu sisäsiitoksen vuoksi kokonaan ja miten suuri geenivirta Ruotsiin tarvittaisiin, jotta tämä voitaisiin estää. Ruotsin susikanta kasvaa (ellei siihen puututa ihmisen toimesta) vielä seuraavat 20 – 30 vuotta ennen kannankas-

vun pysähtymistä. Mikäli susikanta tässä ajassa tavoittaisi 200 yksilön rajan, alkaisivat ongelmat näkyä todenteolla muutaman vuosikymmenen kuluessa, mutta mikäli se kohoaisi ensin 500 yksilöön, ongelma alkaisi purra vasta ehkä 50 vuoden kuluttua. Jotta nyt muodostumassa oleva sisäsiittoisuus saataisiin laskemaan ”turvallisemmalle” tasolle, tarvittaisiin Ruotsiin uusi susi Suomesta noin joka viides vuosi.

Libergin mukaan keskimääräinen pentuekoko ei-sisäsiitteisessä kannassa Ruotsin olosuhteissa olisi noin kuusi pentua. Ruotsin nykyinen keskimääräinen pentuekoko on jo laskenut neljään. Parinsadan suden kannalla laskettuna nykytilanteen jatkuminen tietäisi sitä, että 50 vuoden päästä pentuekoko olisi laskenut 1,5 kappaleeseen.

Sisäsiitos vaikuttaa susiin monin tavoin. Vankeudessa tutkituista susista tiedetään, että resessiiviset kehityshäiriöt lisääntyvät, jolloin alkioiden abortoituminen yleistyy. Syntyvät pennut ovat usein normaalia kevyempiä, mikä puolestaan heikentää niiden eloonjäämismahdollisuuksia. Lisäksi sisäsiitos aiheuttaa yleisesti mm. sokeutta susilla.

Suomi ja suomalainen susipolitiikka on avainasemassa myös Skandinavian susien kohtalon määrittämisessä. Mikäli nuorten yksilöiden on mahdotonta vaeltaa Suomen poronhoitoalueen kautta länteen, Ruotsin serkut eivät saa kipeästi tarvitsemaansa perimän täydennystä. Toki on huomattava myös, että susilla on vielä Ruotsin puolellakin melkoinen matka taivallettavanaan, mikäli ne haluavat saavuttaa lajikumppaninsa. Ruotsalainen poronhoitoalue ei ole suomalaista susiystävällisempi.

Anu Salminen

Tämä on mainos, jota tosin kukaan ei meille maksanut:

AHMASYMPOSIUM RUOTSIN JOKKMOKKISSA

13. – 15.6. Sveriges Lantbruksuniversitet, Norsk Institutt for Naturforskning ja The Wolverine Foundation järjestävät ensimmäisen kansainvälisen symposiumin ahmatutkimuksesta ja kannanhoidosta.

Symposiumin esitelmät pidetään englanniksi. Ilmoittautuminen www.volverinesymposium2005.se. Lisätietoja saa myös osoitteista camilla.wikenros@nvb.slu.se tai jens.persson@nvb.slu.se.

Ohjelmassa käsitellään mm. seuraavia teemoja:

- Ahma maailmanlaajuisesti – asema ja levinneisyys sekä ahmapopulaatioiden inventointimenetelmiä.
- Ahmaekologiaa – populaatioekologiaa, asuinympäristön valinta, käyttäytyminen, vaellukset, liikkumismallit, syntyvyyden tutkimus, genetiikka ja ekologisen tutkimuksen menetelmiä.
- Ahman kannan hoito ja suojele – ihmistoiminnan vaikutus ahmapopulaatioihin, konflikti kotieläinten kanssa, ahman metsästys, hoidon ja suojelestrategioita ja keinoja estää ahmapopulaatioita uhkaavat vaarat sekä tutkia niitä.

Osallistumismaksu on 2000sek. Maksu kattaa konferenssimateriaalin, juhlaillallisen, seminaarikahvit ja lounaat 13 – 15.6. Asuminen varataan ja maksetaan erikseen, joskin tiedot vaihtoehtoista löytyvät symposiumin kotisivulta.

AJANKOHTAISTA PETOASIAA SÄHKÖISESTI!

Petolista on sudensuojelijoiden sähköpostilista, joka ei tuki postilaatikkoasi mailitulvalla.

**Liittyminen käy kätevästi mailaamalla osoitteeseen:
susiryhma@luontoliitto.fi**

Suden esteettinen arvo

Kun pohdimme esteettistä suhdettamme eläimiin, on olemassa kaksi erityistä eläinryhmää, joihin esteettinen mielenkiintomme selkeästi kohdistuu. Ensimmäinen ryhmä on meitä lähellä olevat eläimet, koirat ja hevoset, joihin erityinen eläinrakkautemme kohdistuu. Pidämme näistä eläimistä, koska ne pitävät meistä. Tulemme hyvin toimeen keskenämme. Kommunikoimme keskenämme. Ymmärrämme ja tulemme ymmärretyiksi. Eläinrakkaiden ihmisten seiniltä ja valokuvva-albumeista löytyy muotokuvamaalauksia ja monenlaisia valokuvia koirista, kissoista, hevosista.

Toisen ryhmän muodostavat meistä etäiset eläimet. Nämä ovat pikemminkin ihailumme ja palvontamme kuin rakkautemme kohteita. Meillä on koira- ja hevosystäviä, mutta karhut ja sudet kuuluvat etäämmälle. Eläinystävinä arvostamme näitä eläimiä, mutta emme kuvittele niitä ystäviksemme. Ihailemme niiden villeyttä ja vapautta, haluamme niidenkin kuvia seinillemme lajin sa edustajina ja kunnioitettuna yksilöinä. Onko tässä eläinkiinnostuksessamme kyse eläinten antropomorfisoinnista, söpöistä ja kivoista pörröturkeista vai syvemmistä perusteista, jotka ehkä oikeuttavatkin tiettyjen, mahtavien ja komeiden eläinten suojelua?

Tiukan biologisesta näkökulmasta ajatellen kaikki lajit ovat tasa-arvoisia. Kun Yhdysvalloissa alettiin kiinnittää erityistä huomiota juuri näyttävän megafaunan suojeluun,

”

Eläinlajin karismaattisuudessa ei siis ole kyse siitä, että ihmiskeskeisesti arvottaisimme meitä eniten miellyttäviä eläimiä.

”

se herätti tietyissä luonnonsuojelijapiireissä jopa vastustusta. Heidän mielestään olisi pitänyt pitää ötökkää ja sutta samanarvoisina suojelukohteina. Suojelun perustana olisi yksinomaan lajin uhanalaisuus. Suden uhanalaisuus on kiistatta tärkeä tämän hetkinen suden suojeluperuste omassakin maassamme. Lisäksi susi ansaitsee tulla suojelluksi eettisin ja esteettisin perustein.

Susi karismaattisena eläimenä

Karismaattisuus terminä juontaa juurensa kreikan ”karis” -sanasta, joka tarkoittaa suurta merkityksessä lumoava, ihailtu, vetovoimainen. Kristillisessä terminologiassa karisma viittaa myös Pyhän Hengen antamaan armolahjaan, esimerkiksi parantamiskykyyn. Karismaattisilla eläinsuuruuksilla on erityistä tenhoa ja lumovoimaa, ja niillä voi olla yliluonnollisia (ihmiskyvyyt ylittäviä) kykyjä ja taitoja.

Eläinlajin karismaattisuudessa ei siis ole kyse siitä, että ihmiskeskeisesti arvottaisimme meitä eniten miellyttäviä eläimiä vaan nämä eläimet aidosti omaavat huomattavia erityistaitoja ja kykyjä ja edustavat siten myös evolutiivisen tietoisuuden kärkeä

Karismaattiseen megafaunaan kuuluvat

älykkäät ja oppivat eläimet, joilla on huomattavia erityistaitoja, kuten sudella.

Villieläinten suojelussa karismaattinen megafauna on erityisasemassa. Luontosafarit ja miksei kotoisampikin luontomatkailu saa arvonsa juuri näistä villieläimistä. Ne ovat luontonähtävyyksiä, joiden esteettinen arvo on erittäin suuri, voisi puhua jopa megasteettisistä eläimistä. Suomalaisia megasteettisiä eläimiä ovat epäilemättä karhut ja sudet.

Karismaattisen megafaunan idea juontaa juurensa aina luomiskertomukseen asti. Jumala varusti tietyt eläimet erityisillä taidoilla ja lahjakkuudella. Nämä eläimet eivät ole vain ikään kuin vajavaisia ihmisiä, vaan niillä on sellaisia aitoja kykyjä ja taitoja, jotka voivat ihmiseltä puuttuakin. Susi on ihmistä taitavampi luonnossa selviytyjä, ääriolosuhteissa eläjä. Sudella on ihmistä parempi hajuaisti, susi liikkuu metsäluonnossa ihmistä nopeammin ja äänettömämmin.

Metsästyssafareista luontomatkailuun

Amerikkalaisen luonnonsuojelun peruskohteenä ovatkin pitkälti villieläimet, joita varten on perustettu kansallispuistoja. Kun Suomessa puhutaan erämaista, viitataan vahvasti eränkäyntiin ja ihmisen läsnäoloon osana luontoa, antaen erityissuojelua sellaisille alkuperäiselinkeinoille kuin poronhoi-

dolle, riistataloudelle ja kalastukselle. Termit ”wildlife” ja ”wilderness” kääntyvätkin suomenkielelle varsin huonosti. Ne painottavat juuri villien eläinten suojelua alueilla, joista ihminen on pääsääntöisesti poissa. Kun suomalaisissa lakisääteisissä erämaissa Lapissa erityisesti juuri ei sallita villieläimiä (susia ja karhuja), amerikkalaisissa ”wilderness” -alueilla nämä eläimet ovat juuri pääroolissa, luonnon nähtävyyksinä.

Historiallisesti Yhdysvalloissakin kyse on ollut luonnon suojelemisesta ihmisen käyttöä varten. Painopiste on vain siirtynyt brutaalista eläinten tappamisesta, metsästyksestä ja erilaisista metsästyssafareista kohti luontomatkailua, jossa on mahdollisuus kohdata eläviä eläimiä ja valokuvata niitä.

Leena Vilkkä
leena.vilkkä@pp.inet.fi
gsm 040-7627650

Kirjoittaja on tutkinut ja kehittänyt eläinestetiikkaa, erityisesti suden estetiikkaa, Yrjö Sepänmaan ympäristöestetiikan tutkimushankkeessa Joensuun yliopistossa.

”

Susi on ihmistä taitavampi luonnossa selviytyjä, ääriolosuhteissa eläjä.

”

Susihiihto Kuhmossa 7.-10.4. 2005

Otin osaa elämäni ensimmäiseen susihiihtoon kyseisenä viikonloppuna. Päätös lähtemisestä kypsyi pari päivää ennen lähtöä. Hiihtämisestä ei ollut näin etelänmiehenä paljon kokemusta, mutta sen verran uskoin pysyväni suksilla, että en ihan jäisi porukan vauhdista. Olettamus osoittautui onneksi oikeaksi!

Yöjuna vei minut Kajaaniin josta bussilla Kuhmoon. Siellä tapasin Annan, sekä saksalaisen lepakkotutkija Axelin joka oli tullut varta vasten Kuhmoon hiihtoihin. Siitä mentiin paikallisen eräoppaan, Urpon, autolla tämän kotitalalle. Siellä syötiin hieman aamiaista ja odoteltiin että koko porukka saadaan kasaan. Sitten vain kamat kyytiin ja menoksi.

Meitä oli koko ryhmässä vain seitsemän joten mahduimme yhteen autoon. Muutenkin pienellä ryhmällä on etunsa ja ainakin minä koin sen pelkästään positiivisena asiana. Vielä kun todetaan, että meistä seitsemästä kolme oli oppaita...

Saavuttuamme metsätien päähän, joka veisi lopulta sille mökille missä oli tarkoitus majoittautua, totesimme, että tie oli palan matkaa aurattu. Hiihtämistä rinkat selässä ja molemmat ahkiot perässä ei jäänyt siis kuin muutama kilometri. Matkalla nähtiin jo suden sekä ahman jäljet. Meikäläinen ei tosin huomannut niitä kun hiihdin ennen oppaita.

Saavuimme möksälle etuajassa (thank you Mr. Plow!) joten ehdimme jo torstai-iltana laittelemaan paikat kuntoon ja tekemään vielä hiihtolenkin. En tunne yhtään

kuhmolaisia seutuja, enkä seurannut kovin aktiivisesti karttaa, mutta se käsitys jäi, että reitit, joita siis yhteensä kolme, suuntautuivat eri ilmansuuntiin. Minä keskityin enimmäkseen filiksien haalimiseen ja maisemien katseluun. Sekä tietysti itse asiaan, eli jälkien bongaamiseen. Meillä oli keskivertoa parempi onni niiden kanssa, sillä näimme kolmen päivän aikana kahdet selvät suden, sekä yhden ahman jäljet joita seurasimme niin pitkään kunnes ne loppuivat. Ahma oli ilmeisesti jäänyt makuulle päiväretkensä jälkeen. Otuksen jatkaessa vaellustaan, hanki oli jo sen verran kantavaa, että jälkiä ei ollut jäänyt. Tuntui, kuin se olisi vain kadonnut ilmaan, mikä kyllä istuu ahman imagoon mystisenä petona. Urpo esitteli meille myös ahman tekemän lumiluolan. Se oli kaivautunut muutaman kymmenen sentin syvyydelle lumeen, ja tehnyt siistin pikku luolan hanteen.

Kolme päivää upeissa maisemissa kivassa seurassa kuluu aivan liian nopeasti. Säätkin suosivat, yhtenä päivänä tuli rântää jonkin aikaa ja muutamat (minä) ehtivät kastua, mutta hiihtäessä pysyy lämpimänä ja aurinkokin lämmitti jo mukavasti. Ja illalla oli aina kuuma sauna odottamassa, sekä Anun (pääosin) kokkailemat safkat. Yhtenä iltana oli myös Annan molemmilta puolilta paistamia makkaransiivuja! Voilá!

Hiihdimme noin 40-45km kolmen päivän aikana. Ajoittain hanki tuntui pettävän ja uskoisin, että kovin montaa päivää myöhemmin reissua ei olisi voinut enää järjestää suksilla.

Matka täytti ainakin minun odotukset

sataprosenttisesti. Tällaista retkeä ei voi tiivistää sanoiksi, se pitää kokea itse. Samalla ymmärsin entistä paremmin sen, mikä arvo erämatkailulla olisi Suomessa. Ainutlaatuinen tuote koko maailmassa, joka saattaa tulevaisuudessa olla ainoa todellinen keino pelastaa suomalainen alkuvoimainen metsäluonto.

Sydämellinen kiitos ja danke kaikille osanottajille, erityisesti oppaille: Urpo, Anna ja Anu.

Aki Erkkilä, Uudenmaan Piirin hallitus.

Kuvat: Katri Houtbeckers.

Osallistu susiryhmän jäsenkyselyyn ja voita!

Kartoitamme jäsentietoja. Lähetä seuraavat tiedot joko sähköpostilla (susiryhma@luontoliitto.fi) tai postitse (Annankatu 26 A, 5. krs., 00100 Helsinki) 1.6.2005 mennessä. Vastanneiden kesken arvotaan susiryhmän ja Luonto-Liiton tuotteita.

Sukupuoli?

Ikä?

Asuinpaikka?

Ammatti?

Jäsenenä vuodesta?

Tunnen muita susiryhmäläisiä?

Oletko osallistunut susiryhmän toimintaan?

Millaista toimintaa toivoisit susiryhmän tekevän?

Otammeko tarpeeksi kantaa Suomen suurpetopolitiikkaan?

Ehdotukseni susiryhmän toiminnan kehittämiseksi?

Vapaa sana...

ARVONTAAN OSALLISTUMISTA VARTEN

Nimi:

Postiosoite:

Sähköpostiosoite (ei pakollinen):

Luonto-Liiton susiryhmä piti vuosikokouksen 16.4. Helsingissä.

Puheenjohtajaksi valittiin Mervi Koskela Kuhmosta. Katso vuosikokoustiedote osoitteesta: www.luontoliitto.fi/susiryhma.

Luonto-Liiton Susiryhmän hallituksen kokoonpano:
Mervi Koskela (pj), Sami Säynevirta (v-pj), Mari Koskela (rahastonhoitaja), Laura Uotila (sihteeri), Outi Ovaskainen, Miikka Lyytikäinen, Katri Houtbeckers ja Henrik Wolff.

Susiryhmä esittelee toimintaansa Maailma kylässä - festivaaleilla 28.-29.5. Helsingissä.

Susiryhmällä on yhteinen esittelypöytä Vantaan Luonnonystävien kanssa Helsingin rautatieaseman teltassa. Teltassa on esillä myös muita ympäristöjärjestöjä.

Tule pitämään pöytää tai muuten vaan vierailemaan.

Lisätietoja tapahtumasta osoitteesta
www.maailmakylassa.fi tai www.kepa.fi

Susiryhmä ja SUSI ry esittelevät toimintaansa Joensuun Mahdollisuuksien torilla 11.6. kello 9-14 Joensuun keskustan tuntumassa.

Lisätietoja osoitteesta www.kepa.fi

Sudet ja muut suurpedot Suomessa

**Seminaari eduskunnan päärakennuksen auditoriossa
17.5.2005 klo 14.00 -17.00**

Järjestää: Eduskunnan eläinsuojeluryhmä ja Maa- ja metsätalousministeriö

13.45 Kahvit

14.15 Avaussanat: Kansanedustaja Ulla Anttila, eduskunnan eläinsuojeluryhmä

14.30 Maa- ja metsätalousministeriön petolinjaukset:

Ministeri Korkeaoja, apulaisosastopäällikkö Christian Krogell, sekä ylitar kastaja Sauli Härkönen.

Kommenttipuheenvuoro: Riku Lumiaro, suurpetoasiantuntija, SLL

15.15 Sudenhoitosuunnitelma: Jukka Bisi Helsingin yliopisto, Maaseudun tutkimus- ja koulutuskeskus

15.45 Suojelun haastet: Ilpo Kojola, Riista- ja kalatalouden tutkimuskeskus

16.15 Näkökulma Pohjois-Karjalasta: Tarja Cronberg, kansanedustaja, Pohjois-Karjalan suurpetoneuvottelukunta.

Kommenttipuheenvuoro: Anu Salminen, Luontoliiton susiryhmä

16.30 Yhteenveto:

Kansanedustaja Ulla Anttila, eduskunnan eläinsuojeluryhmä

Ilmoittautumiset 15.5. mennessä: Suzan Ikävalko, suzan.

ikavalko@eduskunta.fi

(puh. 432 4005)

PETOLEIRI 19.-21.8. KUHMOSSE

KOKO PERHEEN KARHUTEEMAINEN LUONTOLEIRI

Leirillä taide ja tieto yhdistyvät kokonaisvaltaiseksi kokemukseksi karhun elämästä, jota yhdessä koettu yö karhujen kanssa vahvistaa ja elävöittää. Leirin kuluessa tutustumme eläimen olemukseen, biologiseen ja esteettiseen.

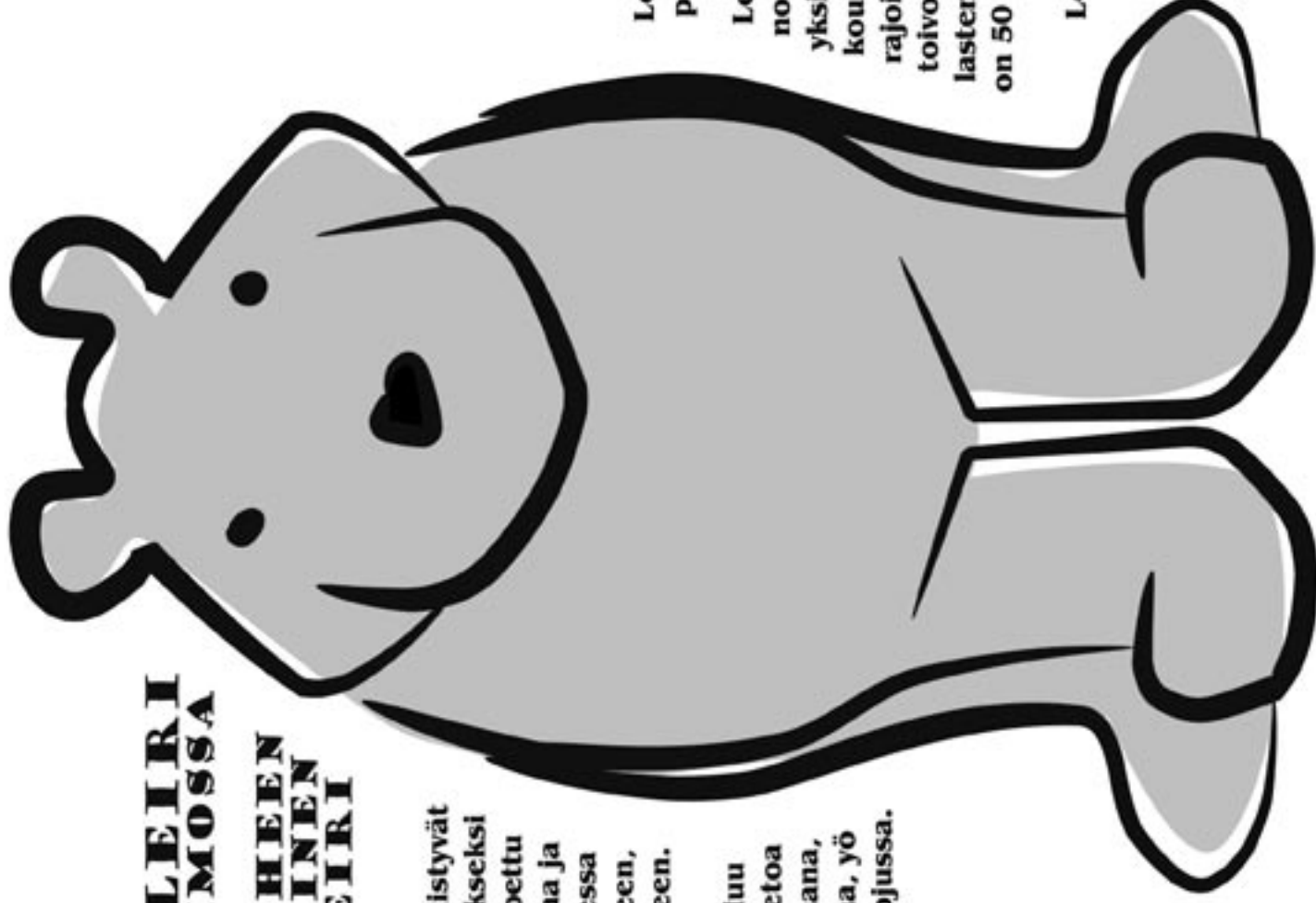
Leirin ohjelmaan kuuluu karhuaiheisia taidetöitä, tietoa karhusta asiantuntijan kertomana, leirikivaa, erämaista tunnelmaa, yö karhukojussa.

Leirillä valmistuneista taidetöistä pidetään näyttely.

Leirillä otetaan ympäri Suomen noin 15-20 vanhempaa ja lasta. Koska yksi yö vietetään karhukojussa on alle kouluikäisten osallistuminen rajoitettua. Erityisesti osallistujiksi toivotaan vanhempia ala-asteikäisten lasten kanssa. Leirin osallistumismaksu on 50 euroa.

Leirin järjestää Lentua-Seura ry ja Luonto-Liiton Susiryhmä

Lisätiedot ja ilmoittautumiset:
Mervi Koskela: 050 336 8400
mervi.koskela@kolumbus.fi

**Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
pyydetään palauttamaan ositteeseen:
Annankatu 26 A 5.krs, 00100 Helsinki**

2

PMM- sopimus
126277